



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2371/2022
26.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марко Соколовић, адвокат из ..., против туженог Института за јавно здравље Ниш, чији је пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 524/22 од 31.03.2022. године, у седници одржаној 26.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 524/22 од 31.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 3192/20 од 22.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд утврди да јој је радни однос код туженог престао без правног основа и поништи решење о отказу уговора о раду број .. од 30.06.2017. године, да тужиљу врати на рад и призна јој сва права по основу рада због прерастања редног односа на неодређено време код туженог у смислу члана 37. став 6. Закона о раду, почев од 01.07.2017. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 325.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у у Нишу Гж1 524/22 од 31.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је, на период од 12 месеци, са туженом закључила Уговор о раду на одређено време број .. од 17.06.2015. године, на

радном месту ... и Радно место тужиље систематизовано је актом туженог, а тужиља је обављала послове у лабораторији за Закључењем Анекса уговора о раду број 07-2680, тужиљи је радни однос продужен до 31.12.2016. године, а након чега је закључила и нов Уговор о раду број .. од 27.12.2016. године ради обављања истих послова, почев од 01.01.2017. године до 30.06.2017. године. Решењем туженог број .. од 30.06.2017. године тужиљи је престао радни однос, због истека рока за који је заснован. Тужиља је код туженог наставила да долази на посао и након 30.06.2017. године, радила је налазе и штампала резултате налаза на основу узетих узорака пацијената, иако у вези њихове израде није добијала радне задатке од стране начелника, нити је њено присуство на послу евидентирано у евиденцији присутних на раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиље, оценивши да се у конкретном случају нису стекли услови из члана 37. Став 6. Закона о раду, јер није утврђено да је тужиља по истеку рока за који је радни однос заснован – до 30.06.2017. године, наставила да код туженог ради пет радних дана.

Другостепени суд је прихватио закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиље неоснован, али из других разлога. Другостепени суд је закључио да, код чињенице да је тужени корисник јавних средстава, до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време може доћи само у оквиру максималног броја запослених на неодређено време одређеног подзаконским актом донетим на основу Закона о буџетском систему. Стога је, у конкретном случају, од значаја чињеница да ли је, у време када је тужиљи престао радни однос код туженог, у смислу максималног броја запослених, било услова за заснивање радног односа на неодређено време са тужиљом.

Према оцени Врховног касационог суда, правилно је одбијен тужбени захтев тужиље и то са разлога наведених у образложењу другостепене пресуде, с обзиром да се на тужену јавну установу примењују одредбе о забрани заснивања радног односа прописане Законом о буџетском систему, које првостепени суд није имао у виду приликом одлучивања.

Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 95/18) је у члану 27е став 34. прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2019. године. Изузетно од става 34. овог члана радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Укупан број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама, код корисника јавних средстава, не може бити већи од 10% укупног броја запослених. Изузетно од става 36. овог члана, број запослених на одређено време због повећаног обима посла, лица ангажованих по уговору о делу, уговору о привременим и повременим пословима, преко омладинске и студентске задруге и лица ангажованих по другим основама, код корисника јавних средстава може бити већи од 10% од укупног броја запослених, уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства како је то прописано ст. 35-37. Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Према ставу Врховног касационог суда, одредбе Закона о буџетском систему којима се прописује забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места код корисника јавних средстава су *lex specialis* у односу на одредбе члана 37. став 6. Закона о раду, којом је, између осталог, прописано да ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Имајући у виду наведено, како је тужени корисник јавних средстава, то се на њега, по правилној оцини другостепеног суда, односи забрана заснивања радног односа мимо претходно прибављене сагласности надлежног органа.

С обзиром на изложено, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, па је Врховни касациони суд применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Како је ревизија тужиље одбијена као неоснована, одбијен је њен захтев за накнаду трошкова поступка, па је на основу члана 165. у вези 153. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић